

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở bài văn mẫu Bình bài thơ Hồi đường của Trần Đăng Khoa lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Bình bài thơ Hồi đường của Trần Đăng Khoa lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là bài văn Bình bài thơ Hồi đường của Trần Đăng Khoa lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Bình bài thơ Hồi đường của Trần Đăng Khoa

Bài thơ "Hồi đường" gồm có 10 câu thơ lục bát, in trong tập thơ đầu tay "Góc sân và khoảng trời" của Trần Đăng Khoa. Bài thơ được viết vào năm 1966, năm đó bé Khoa lên 8 tuổi đang học lớp 2 tại quê nhà.

*Kính tặng thầy giáo đi bộ đội
Nhìn con đường nhỏ từ đây,
Âng khuâng vì thiếu bóng thầy đi qua.
Đường ơi, có nhớ chăng là,
Ngày nào dạy học thầy qua đường này.
Đường rằng: "Tao nhớ lắm thay,
Khoa ơi! Thầy giáo của mày đã xa.
Bao giờ thống nhất nước nhà,
Thầy về dạy học, lại qua đường này."
Nhìn con đường rợp bóng cây,
Bỗng em lại thấy dáng thầy đi qua...*

Bài thơ có lời đề từ: "Kính tặng thầy giáo đi bộ đội". Cả bài thơ tràn ngập một nỗi nhớ và sự mong chờ người thầy đã đi bộ đội; chắc là đã vào Nam đánh Mỹ. Năm 1966, cuộc kháng chiến chống Mỹ đang diễn ra vô cùng ác liệt. Thầy giáo của bé Khoa cùng nhiều thầy giáo trẻ trên miền Bắc thời bấy giờ đã giã biệt mái trường thân yêu, giã biệt học sinh thân yêu, cầm súng lên đường chiến đấu. Có rất nhiều thầy giáo đi mãi không về...

Bốn câu thơ đầu gọi lên nỗi niềm âng khuâng, cô đơn và thương nhớ của một em bé. Trên đường đi học, em nhớ thầy khôn nguôi. Em chỉ thổ lộ tâm sự của mình

với con đường, con đường tuổi thơ, con đường quê hương; con đường ấy đã từng in dấu chân, bóng dáng hình người thầy thân yêu qua nhiều năm tháng:

"Nhìn con đường nhỏ từ đây,

Bâng khuâng vì thiếu bóng thầy đi qua,

Đường ơi, có nhớ chăng là,

Ngày nào dạy học, thầy qua đường này."

Hai tiếng gọi "đường ơi" cất lên xiết bao nhớ thương thiết tha bồi hồi. Tưởng như chú bé tay ôm sách, đứng lặng, nhìn con đường, nhìn hàng cây rồi nhìn về bốn phía chân trời...

Cái hay và sự độc đáo của bài thơ là con đường đã được nhân hóa. Con đường vỗ về. Con đường an ủi. Con đường như thấu hiểu nỗi buồn cô đơn, thương nhớ thầy của em bé. Con đường của niềm tin:

"Đường rằng: "Tao nhớ lắm thầy,

Khoa ơi! Thầy giáo của mày đã xa.

Bao giờ thống nhất nước nhà,

Thầy về dạy học, lại qua đường này."

Thống nhất đất nước là niềm tin của nhân dân ta, của con đường, của bé Khoa. Hình ảnh con đường trong bài thơ là sự phân thân của chú bé. Nhớ thầy, chú hỏi đường, chính là hỏi tâm hồn mình. Cuộc đối thoại, tâm tình của chủ bé 8 tuổi với con đường đã nâng cảm xúc bài thơ lên cao độ.

Hai câu kết, nhắc lại con đường, con đường "rợp bóng cây", chú bé tưởng như thấy "dáng thầy" hiện ra trong tâm hồn mình:

"Nhìn con đường rợp bóng cây,

Bỗng em lại thấy dáng thầy đi qua..."

Không biết sau ngày 30.4.1975, nhà thơ Trần Đăng Khoa đã được gặp lại thầy học cũ đi bộ đội đánh Mỹ chưa? "Hỏi đường" là một bài thơ đẹp; đẹp ở một tấm lòng tình nghĩa của tuổi thơ.